

може да се види, докждѣ е стигало самонадеждието на революционеритѣ и най-много у Каравеловѣ, който въпрочемъ билъ насърденъ и отъ хитруванията на сръбското правителство. „Брате Василе! — обръща се Каравеловъ къмъ Левски прѣзъ 72. година: по-прѣди ви писахме и подканяхме на подвигъ, но нѣкакъ си они-помъ. Сега ви обаждаме, че обстоятелствата изискватъ безъ друго куражъ въ нашата страна и подигане на революцията. Причинитѣ, които и ти можешъ да познавашъ, нѣма да ти разказваме, а обаждаме ти само, че трѣбва да вървишъ на бой, безъ да губишъ ни минута. На всичкитѣ татѣвашни юнаци се писа, които ще да заминатъ за насрѣща. Надѣвайте се за помощъ отъ С. Ч. (Сърбия и Черна гора)“.

Но съ разрастването на революционната организация, съ увеличаване броя на членоветѣ ѝ, недостатъчно още проникнали въ нейнитѣ начала, се създадоха условия за вжтрѣшенъ расколъ, за недовѣрие и споръ. По една необходимостъ, организацията бѣ принудена честомъ пѣти да поставя на видни мѣста посрѣдственни хора, непроходими невѣжи, по просто довѣрие. Чули прѣзъ деветъ баира за революция и за „златна свобода“, увлѣчени отъ своята стихийна натура и отъ ламтежътъ да добиятъ слава въ „историята“, такива лица, безъ ясно съзнание, безъ една вжтрѣшна убѣденостъ, ставаха или измѣнници на организацията, или пѣкъ нейни несъзнателни гробари. Два противоположни елемента — единиятъ съ старитѣ хайдушки навици, вториятъ съ нови организаторски и идейни побини, се бѣха събрали подъ стрѣхата на организацията, и започнаха да враждуватъ. Димитъръ Общій, който съсрѣдоточи въ себе си произвола, подложи самата организация на изпитание, наивността на нейнитѣ хора да играятъ на довѣрие въ врѣме на революция, както и слабостта на самото движение. Неспособенъ да разбере, че една сериозна задача иска сериозно отношение къмъ нея, че вулгарната и